

Elogi a la pausa dalt d'una barca de fusta

L'amor de Mercè Fort i Aleix Canal (Leus) amb la barca amb la qual naveguen els ha inspirat històries gràfiques recollides en un llibre

En aquests més de trenta anys, han gaudit d'ella amb intensitat i emoció, sortint cada matí, des de Sant Joan fins a finals de setembre, fugint del bullici, cercant degustar el ritme lent i pausat que els proporciona. Experiències viscudes que fa un temps, Mercè Fort i Aleix Canal (Leus) van decidir plasmar en històries gràfiques curtes, de traç net i fi, sense text ni onomatopeies, però de gran força visual. Protagonitzades pels seus alter ego sense rostre als quals senten molt propers, algunes d'aquestes històries es recullen ara al llibre *Diari de bord* (Símbol Editors). Mercè Fort i Aleix Canal (Leus) són parella creativa i sentimental. A Cadaqués tothom els coneix gràcies al concurs Mini Print Internacional que ells coordinen amb la seva fundadora, la incombustible Mercè Barberà, mare de Mercè Fort, i que mantenen perquè, diuen, «sabem que dona felicitat». En aquest marc, la mar i la barca sempre han estat presents. Així, cada matí, si el temps ho permet, com un ritual que no perdonen, surten a navegar amb la barca un parell d'hores i, a la tarda, es dediquen íntegrament a la galeria Fort. Els passeigs en barca els porten de Cadaqués al cap de Creus recorrent la geografia mineral i els mil racons que amaga, espais on tirar l'àncora i degustar el moment, la joie de vivre. «Com nosaltres, molts practiquen aquesta afició d'anar amb la barca, banyar-se i tornar», explica Mercè Fort. «A tota la Costa Brava és una manera de gaudir», afegeix Aleix Canal. Tots dos, però són conscients que va a menys, que «està desapareixent» i que aquestes històries i el llibre neixen en «defensa» d'aquella minoria que opta per mantenir, amb esforç, aquest tipus d'embarcacions tradicionals de fusta. A l'altra banda, les zòdiacs i grans iots que tot ho envaeixen. Les històries que es recullen a *Diari de bord* van néixer, primer, com un divertiment entre la parella. Mercè Fort li va suggerir al seu home, Aleix Canal, que dibuixés les «coses gracioses que ens passen a la gent que anem amb barca». Ella, així, li apuntava idees concretes, amb un punt d'humor, d'exageració o de punta irònica «per arrancar un somriure», i ell les materialitzava amb un dibuix molt minimalista, subtil, de línies sòbries, un estil amb el qual, diu, se sent còmode i es diverteix i que lliga molt bé amb allò que narra la història. El més sorprenent és que feia anys que Aleix Canal no dibuixava, una activitat que havia practicat profusament durant la seva infància. Després ja no hi retornaria si no era «com a hobby o molt de tant en tant». Quan ja en tenien un munt van fer el pas de compartir-les cada divendres a Instagram. Aquelles històries d'una parella, que surt amb il·lusió amb la barca i li passen coses, van generar tot de reaccions simpàtiques i positives dels seguidors. També van atraure aquells que han tingut o tenen barca i amb els quals «es creava una comunió immediata». Aquesta bona acceptació, creuen, pot ser perquè les seves històries, que «reivindiquen una manera de prendre't la vida», s'allunyen del que és habitual: «Tot el que s'escriu sobre la barca i el mar sempre és molt èpic o pjo, sobretot, quan té a veure amb Cadaqués». El poble sovint apareix tot i que asseguren «no és cap homenatge a Cadaqués, és un fet circumstancial, ja que nosaltres estem a Cadaqués, però pot passar a qualsevol lloc. Hi ha un ànim universal, lligat amb el fet que no hi ha text, tothom pot entendre aquestes històries sense traductor». El salt d'Instagram al format de llibre el va empènyer els mateixos seguidors animant-los a fer el pas. Va apostar-hi Símbol Editors, un segell de Sant Cugat del Vallès que ha fet una edició molt acurada. El volum, que ha tingut una càlida acollida a Cadaqués, inclou una cinquantena d'aquestes històries que encara continuen brollant de la creativitat de la parella. Un fet curiós de Cadaqués, a diferència d'altres pobles de costa propers que tenen port, quan acaba el bon temps es recullen totes les barques i boies deixant la badia absolutament neta. Tothom, doncs, s'ha de buscar la vida per desar-la. En el cas de la família Canal Fort, ells treuen la taula del menjador i li fan lloc a l'estança. «La barca, a diferència del cotxe o la moto, desperta emocions, amor», diu Mercè Fort. Ells ho saben bé. Les seves històries, plenes d'humor i tendresa, en donen fe.